

δεκακοτὴ καὶ μόνον ἐτῶν. ἔχει τὴν φυσιογνωμίαν στρατιωτικωτάτην. Λόγῳ τοῦ χρώματος τῆς στολῆς αὐτῆς οἱ Ἱερολοχίται ἐκκαλοῦντο κοινῶς Μαυροφόροι, ἀλλὰ οἱ λογιώτατοι τῆς ἐποχῆς τοὺς γράφουν πάντοτε **Μελανείμονας**. Τὸ πρόσθιον τῆς στολῆς, τὸ στήθος, κοσμεῖται ὑπὸ πλεκτῶν σειρητιῶν, τῶν μπραδεμποῦργ λεγομένων, μελανῶν καὶ αὐτῶν, αἱ παλάσσαι φέρονται χιαστί, ἔχουσι δὲ καὶ γυλιόν. Ἐπὶ κεφαλῆς τὸ κάλυμμα τῶν Οὐσάρων, ὑψηλὸν ἄνευ γείσου, μετὰ κεφαλῆς νεκροῦ καὶ δύο δακτύλων χιαστί ὑπὸ τὰ ὀπίσθια ἢ ἐπιγραφῇ διὰ χρυσοῦν γραμμάτων «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος». Ἡ λοφία ἦτο λευκή. Τὴν στολὴν τῶν Ἱερολοχιτῶν ἔφερε καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος, ἐγκαταλείψας τὴν ρωσσικὴν ἀφοῦ ἀπεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος. Τοῦ τάγματος προπορεύονται σαλπισταί, τυμπανισταί, ἀλλὰ καὶ μουσικὴ χαλκίνων ὀργάνων, ἥτις συνηθέστατα παίζει τὸ **Θούριον** τῶν Φιλικῶν :

- « Φίλοι μου Συμπατριῶται,
- « Δοῦλοι νᾶ' μεθα ὥς πότε
- « Τῶν ἀχρείων Μουσουλμάνων
- « Τῆς Ἑλλάδος τῶν τυράννων.....⁽¹⁾

Περιέργως ἡ σημαία τῶν Ἱερολοχιτῶν ἦτο ἀκριβὴς, κατὰ σχῆμα καὶ τὰ χρώματα, ἡ τρίχρους σημαία τῶν Γάλλων.

«Οἱ κυριώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἱεροῦ Λόχου ἦσαν οἱ ἐξ αὐτοῦ ἐκατόνταρχοι. Ὁ ἐξ Ἰθάκης Σπουρίδων Δρακούλης, ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος Σούτσος Κερμπάπης, ὁ καὶ πρῶτος τοῦ Ἱεροῦ Λόχου ἐκατόνταρχος, ὁ Κεφαλλὴν Λουκάς Βαλ-

⁽¹⁾ Τὸ ἔμβατήριον, τοῦ ὁποίου περιεσώθη καὶ ἡ μουσικὴ, εἶναι ποίημα τοῦ Κοραῆ καὶ ἐγράφη τῷ 1800 διὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τὸν Βοναπάρτην ταξιαρχίαν τῶν Ἀκροθελιστῶν τῆς Ἀνατολῆς, περὶ ἧς ἐν τῇ μελέτῃ μου «Οἱ Ἕλληνες τοῦ Ναπολέοντος».

σαμάκης, ὁ Μωραΐτης Ἀνδρόνικος Πελοποννήσιος, ὁ ἐξ Ἰωαννίνων Ρίζος, τοῦ ὁποίου δὲν κατῴρθωσα νὰ εὗρω τὸ βαπτιστικὸν καὶ ὁ Ἰωάννης Κρόκιος ἐκ Χίου. Τί ἤξιζαν οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι δεικνύει εἰς ἡμᾶς ἐν γράμμα τοῦ Σούτσου πρὸς τὴν οἰκογένειάν του ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ ἡρώϊκου του θανάτου. «Δὲν ἔχω πλέον ὑποδήματα, γράφει ὁ νεαρὸς ἐκατόνταρχος· τὰ πόδια μου κατεξεσχίσθησαν. Κοιμοῦμαι μέσα εἰς θανατηφόρα τέλματα. Ζῶ μὲ καρπούς, σπανίως εὐρίσκω ἕνα ξερὸ κομμάτι ψωμί. Ἄλλ' αἱ στερήσεις αὐταὶ μοῦ εἶναι γλυκαίαι· ὁ βίος αὐτὸς μ' ἀρέσει. Ἀπὸ παιδί δὲν ὠνειρευόμην ἄλλο ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνεξαρτησίας μας. Εὐρίσκομαι πρῶτην φορὰν ἐπὶ κεφαλῆς ἐλευθέρων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν μὲ φορτώνουν μὲ ματαίους τίτλους, οἱ ὁποῖοι μοῦ δίδουν τὸ γλυκὺ τοῦ ἀδελφοῦ ὄνομα... Χαίρετε!... Θὰ ἰδωθῶμεν;... ποῦ!... ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει!» Ὁ δὲ Δρακούλης; Οὗτος ὁπῆρξε ἢ ὠραιότερα φυσιογνωμία τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, τὸ δημοτικώτερον ὄνομα μεταξὺ τῶν Ἱερολοχιτῶν. Πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως ἐσπούδαζεν ἐν Ὁδησσῷ. Ἄλλ' ἦτο φύσις ἐξόχως θερμουργὸς καὶ ἐθισιάζετο διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους του καὶ διὰ τὰς εὐγενεῖς ἰδέας. Εἶχεν ἐπιδοθῇ μετὰ πάθους εἰς τὴν δραματικὴν τέχνην καὶ ἐν Ὁδησσῷ ἱδρυσεν τὸ «Γραικικὸν Θεάτρον». Ἐδίδασκε τόσον καλῶς ὥστε ἀπεκαλεῖτο ὁ «Τάλμας τοῦ Γραιικοῦ Θεάτρου», ἰδίως διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀμλετ. Ἐνθυμείσθαι περὶ τοῦ μεγάλου ἡθοποιοῦ Ταλμά, τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Ὁ Δρακούλης ἦτο νέος λίαν μορφωμένος καὶ χαριέστατος, ἀληθῶς ἐν φαινόμενον. Εἶπε ὁ πρῶτος δστις ἐδίδαξε τὴν ὑπὸ τοῦ Ρίζου θαυμασίως μεταφρασθεῖσαν **Ζαῖραν** τοῦ Βολταίρου. Ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ Γ. Ἐπίτροπος τῆς Ἀρχῆς κατήλθεν εἰς Βεσσαραβίαν, συμπαραλαβὼν τὰς συνεργάτας του ἐσπευσεν εἰς συνάντησίν του.